

சோ. தர்மனின் சூல் நாவலில் பழமொழிகள்

முனைவர் இல. பொம்மி

தலைவர் & இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை, ம.இரா.
மன்னார்குடி – 614 001,

மு. கோமதி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
அரசினர் கலைக் கல்லூரி,
திருவாரூர் மாவட்டம்.

நவீன இலக்கிய வடிவங்களில் நாவல் வடிவத்திற்கு முக்கியமான இடம் உண்டு. நாவல் வடிவம் கதையை எடுத்துரைப்பதற்கு மிகச் சிறந்த வடிவமாக விளங்குவதால் மனித சமூகத்தின் வெவ்வேறுபட்ட வாழ்வியலை, வாழ்வியல் நடைமுறைகளை எடுத்துரைப்பதில் காத்திரமான இலக்கிய வடிவமாக அமைந்துவிடுகின்றது. நாவல், அடிப்படையில் கதையை எடுத்துரைக்கும் வடிவம் என்றாலும், படைப்பாளி கதையை உள்ளது உள்ளபடி வறட்டுத்தனமாக எடுத்துரைப்பதில்லை. தாம் சொல்ல வரும் கதையைக் கற்பனை, வருணனை, உவமை, உருவகம், தொன்மம், கதை, பாடல், பழமொழி எனும் அழகியல் கூறுகளோடு குழைத்து வாசகனுக்கு நல்ல – சிறந்த வாசிப்பனுபவத்தைத் தரும் இயல்பினதாகக் கதையோட்டத்தைக் கட்டமைத்துக் கொள்வதைக் காணமுடிகிறது. இதனையே ‘எடுத்துரைப்பு’ எனலாம். இந்த எடுத்துரைப்புநெறியில் படைப்பாளன் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் ஒவ்வொரு அழகியல் கூறும் படைப்பாளியின் மொழியாளுமை, புலமையைக் காட்டுவதோடு, கதைக்கு உயிர்ப்பையும், உண்மைத் தன்மையையும் தருவதோடு கதையோட்டத்திற்கும் அடிப்படையாகின்றது. எனவே, எடுத்துரைப்பில் இடம் பெறும் ஒவ்வொரு கூறும் மிகுந்த அவதானிப்புக்குரியவையாகின்றது. இந்த வகையில், சோ. தர்மனின் ‘சூல்’ நாவலின் எடுத்துரைப்பில் பழமொழிகள் பெறுமிடம் குறித்து ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

எடுத்துரைப்பு

ஓர் இலக்கியப் படைப்பின் கரு எத்துணை முக்கியமானதோ அதே அளவு முக்கியத்துவமுடையது படைப்பாளி அக்கருவை விரித்து எடுத்துரைப்பது. எனவே, ஓர் இலக்கியப் படைப்பைப் பொறுத்தவரை அது சிறந்த கதையை அடிப்படையாகக் கொண்ட படைப்பு என்றாலும் அப்படைப்பு எவ்வாறு வாசகர்க்கு எடுத்துரைக்கப் பெறுகின்றது என்பதைப் பொருத்தே அது வாசகரை ஈர்க்கும் இயல்புடையதாக மாற முடியும். இந்த வகையில் எந்த ஓர் இலக்கியப்

படைப்பாக இருப்பினும் அதன் எடுத்துரைப்பு என்பது மிக முக்கியமானது என்பதை அறியலாம்.

படைப்பாளி தாம் விவரிக்கும் கதையை வாசகன் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளத் தாம் கண்ட, அனுபவித்த, உணர்ந்த வாழ்க்கை அனுபவங்களிலிருந்து பல்வேறு கூறுகளைத் தம் படைப்பில் புலப்படுத்த மேலே குறித்தவாறு, கற்பனை, வருணனை, உவமை, உருவகம், பழமொழி, விடுகதை, கதை, பாடல், தொன்மம் போன்ற கூறுகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றான். இக்கூறுகள் சமூக வாழ்க்கையில் இயல்பாகப் புழங்கக் கூடியவை எனும் நிலையில் இவற்றை வாசகனும் அறிந்திருப்பான். குறிப்பிட்ட படைப்பு, வாசகனின் நிலவியல் பிரதேசத்திற்கு அந்நியமாக அமைந்துவிடும் சூழலில்கூட மேற்குறித்த கூறுகளை அறிந்தவன் எனும் நிலையில் படைப்பை வாசிக்கும்போது இக்கூறுகள் வாசகனை எளிதில் ஈர்ப்பவையாகவும் படைப்போடு ஒன்றிச் செய்பவையாகவும் அமைந்து விடுகின்றன. இந்தப் புள்ளியில்தான் படைப்பாளியும் வாசகனும் ஒன்றிணைகின்றனர். இந்த இணைவு நிலையில் வாசகனுக்கு நெருக்கமான எடுத்துரைப்பை முன்வைக்கும் படைப்பாளி வெற்றி பெறுகிறான். படைப்பும் வாசகனோடு நெருக்கமாகி விடுகின்றது.

இந்தப் பின்னணியில் பார்க்கின்றபொழுது ஓர் இலக்கியப் படைப்பில் 'எடுத்துரைப்பு' என்பது மிக முக்கியப் பங்கு வகிப்பது புலனாகின்றது.

சோ. தர்மனின் எடுத்துரைப்பு நெறி

எழுத்தாளர் சோ. தர்மன் கரிசல் மண்ணைச் சேர்ந்தவர். கரிசல் மண்ணின் வாழ்வைத் தம் படைப்புகளில் சித்திரிப்பவர். படைப்பாளி – படைப்பு – படைப்புச் சூழல் எனும் மூன்றும் கரிசல் மண் – கரிசல் வட்டாரம் எனும் தளத்தில் ஒன்றிணைகின்றபோது அசலான – அந்த மண்ணுக்கே உரிய மொழி படைப்பில் இயல்பாக இடம்பெற்று விடுகின்றது. சோ. தர்மனின் படைப்புகளில் இதனை இயல்பாகக் காண முடிகின்றது. சோ. தர்மனின் நாவல் படைப்புகள் கரிசல் மண் சார்ந்தவை எனும் அடிப்படையில் கதையை எடுத்துரைக்கும் நிலையில் அவர் பயன்படுத்தும் கூறுகளான கதைகள், பாடல்கள், பழமொழிகள், உவமைகள், உருவகங்கள் முதலான கூறுகள் வெகு எதார்த்தமாக, மண் சார்ந்தவையாக, மக்களின் அசலான வாழ்க்கையைப் புலப்படுத்துபவையாக அமைந்துள்ளன. குறிப்பாகச் 'சூல்' நாவலில் இதனைத் தெளிவாகக் காண முடிகின்றது.

இக்கூறுகளுள் பழமொழிகள் எவ்வாறு பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளன என்பதை இனிக் காணலாம். அதற்கு முன், பழமொழிகள் குறித்துச் சுருக்கமாகக் காணலாம்.

பழமொழி

“முதறிவிலிருந்து தோன்றிய மொழி பழமொழி. நினைப்பிற்கும் எட்டாத பழங்காலத்திலிருந்தே மக்கள் வாழ்வில் வாழ்ந்து வருபவை என்பதைப் பழமொழியிலுள்ள ‘மொழி’ என்னும் சொல் உறுதிப்படுத்துகின்றது” (சக்திவேல், சு., 2007:13).

“பழமொழி ஒரு சமூகத்தின் அறிவுசார் வெளிப்பாடு என்பதால் அதனை ‘ஒரு சமுதாயத்தின் ஞானத்திரட்டு’ என்பர்” (லூர்து, தே., 2000:211).

பழமொழிகள் ஒரு சமூகத்தின் நீண்ட வாழ்வியல் போக்கில் உருவாகும் அனுபவங்களிலிருந்து தோன்றுகின்றன. எனவே, பழமொழிகளில் வாழ்வியல் அனுபவம், அறிவு ஆகியன இயல்பாகவே பொதிந்து கிடக்கின்றன. இதனால்தான்,

“பழமொழி எனும் சொல்லே ஒரு சமூகத்தில் வழங்கப்பெறும் மிகவும் தொன்மையான இலக்கியம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி விடுகின்றது. மக்கள் தம் வாழ்வியல் போக்கில் உலகியல் சார்ந்து ஏற்படும் அனுபவங்களைப் பிறர்க்குரைத்து அவர்களை அவர்களின் வாழ்க்கையைச் செழுமைப்படுத்துகின்ற நிலையில் அமைவனவற்றைப் பழமொழிகள் எனலாம். முன்னோர்தம் அறிவு, அனுபவம், உலக நோக்கு முதலிய பின்னணிகளில் இத்தகைய பழமொழிகளைத் தோற்றுவிக்கின்றனர். எனவே, இவற்றை அனுபவ மொழிகள் எனலாம்” (சக்திவேல், பே., 2002 : 27) என்கின்றனர்.

பழமொழியின் இயல்பு

பழமொழியை, முதுமொழி, முதுசொல் எனக் குறிப்பிட்டுள்ள தொல்காப்பியர்,

நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியுடைமையும்

மென்மையும் என்றிவை விளங்கத் தோன்றி

குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்

ஏது நுதலிய முதுமொழி என்ப (தொல்.பொருள்.செய். நூ. 170)

என்று பழமொழிகள் எத்தகைய இயல்புடையவை என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி விடுகின்றார்.

“நுண்மை - நுட்பமுடைமை, சுருக்கம் - ஓரடி ஈரடியில் அரிய கருத்தை வெளிப்படுத்தல். ஒளியுடைமை - பளிச்சென்ற அறிவொளியின் வீச்சு. மென்மை - மிக எளிமை. இவை யாவும் பழமொழியில் விளங்கித் தோன்றும். குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம் - ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தை உணர்த்துவதற்குத் துணையாக வரும். ஏதுநுதலிய - ஒருசூழலில் (சந்தர்ப்பத்தில்) காரணம் காட்டுவதற்கு வரும் எனத் தெளிவாக விளக்கும் தொல்காப்பியர் பழமொழியின் அளவு, பண்பு, பயன்படுத்தும் நோக்கம், பயன்படுத்தும் சூழல் என அனைத்தையும் சுட்டுகிறார்” (இராமநாதன், ஆறு., 2018:27).

மேற்காட்டிய விளக்கங்களையெல்லாம் அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கினால், நுணுக்கமும், சுருக்கமும் கொண்டு ஓரடி ஈரடிகளில் எளிமையாக, ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலில் குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தை விளக்குவதற்குத் துணையாக எடுத்துரைக்கப் பெறும் இலக்கியமே பழமொழி என்பது விளங்குகின்றது. இவ்வாறு எடுத்துரைக்கப் பெறும் பழமொழி சமூகத்தின் நீண்ட வாழ்வியல் அனுபவத்திலிருந்து பிறப்பதால் இதில் அனுபவமும் அறிவும் ஒருசேர இடம் பெறும் என்பது தெரிகின்றது. சுருக்கமாகக் கூறினால்,

“குறிப்பிட்ட சூழலில் ஏதேனும் ஒரு காரணம் பற்றிச் சுருக்கமாக, நுணுக்கமாக, எளிமையாக, பளிச்சென விளக்கும் வகையில் எடுத்துரைக்கப் படுவதே பழமொழி” (சக்திவேல், பே., 2022:28) எனலாம். இந்த விளக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இனிச் சோ. தர்மன் சூல் நாவலில் பழமொழிகளை எவ்வாறு பயன்படுத்தியுள்ளார் என ஆராயலாம்.

சூல் நாவலில் பழமொழிகள்

சோ. தர்மன் சூல் நாவலின் எடுத்துரைப்பில் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், கதைகள், விடுகதைகள், பழமொழிகள், தொன்மங்கள் போன்ற வாய்மொழி இலக்கியங்களையும், கற்பனை, வருணனை, உவமை, உருவகம் போன்ற இலக்கிய உத்திகளையும் மிகுதியாக, இயல்பாகப் பயன்படுத்தியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. குறிப்பாகப் பழமொழிகளை வெகுநேர்த்தியாக, பொருத்தமான இடங்களில், பொருத்தமான சூழல்களில் பயன்படுத்திக் கதைப்போக்கிற்குச் சுவையூட்டியுள்ளதோடு, கருத்துப் புலப்படுத்தத்தையும் சிறப்பாகச் செய்துள்ளார். சூல் நாவல் கரிசல் மண்ணின் - கரிசல் மக்களின் சம்சாரி வாழ்வை அதாவது வேளாண் வாழ்க்கையை மிகச்சிறப்பாக, அணுக்கமாக எடுத்துரைக்கும் நாவல்.

நாவலின் போக்கில் வேளாண் செயற்பாடுகள் அதாவது – நீர்நிலைப் பாதுகாப்பு, விதைப்பு, உழவு, அறுவடை, பயிர்செய்கை முதலானவை பற்றி மிக நுணுக்கமாக விவரிக்கப்படுகின்றன. இந்த விவரிப்புகளின் வாயிலாக, கரிசல் மண் சார்ந்த வேளாண் தொழில் நுட்பங்கள், மரபுவழி அறிவியல் தொழில் நுட்பங்கள், மரபறிவு ஆகியனவற்றை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இவ்வாறு வேளாண் நுணுக்கங்களைப் பேசமிடத்தும் பிறவிடங்களிலும் பழமொழிகளைப் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார் சோ. தர்மன்.

வேளாண்மையில் ‘உழவு’ செய்தல் முக்கியமான ஒன்று. அதுவும், பருவமறிந்து செய்யப்பெறும் உழவு உழவர்களுக்குப் பெரிதும் பயனளிக்கக் கூடியது. இந்த உண்மையை,

சித்திரை உழவு பத்தரை தங்கம் (தர்மன், சோ., 2016:128) எனும் பழமொழி வாயிலாகச் சுட்டியுள்ளார். இந்தப் பழமொழியை, உழவர்கள், தங்கள் ஏர்க்கலப்பைகளைத் தங்கவேல் ஆசாரியிடம் சரிசெய்துகொள்ள – உழவுக்குத் தயார் செய்யக் கூடியிருக்கும் சூழலில் பயன்படுத்தியுள்ளார். இங்கு உழவர்களின் நீண்ட கால வேளாண் அனுபவம், சூழலியல் அறிவு ஆகியன அனுபவ மொழியாக – பழமொழியாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

“.... குடுக்கிறதுனால் ஒன்னும் கொறஞ்சி போகாதுடா, அள்ள அள்ளக் கொறையாது பள்ளனோட களம், பாங்களத்த பாக்காது பள்ளனோட கண்ணு. அப்பிடினு சொல்வட. இன்னக்கி நேத்தாடா பரம்பரை பரம்பரையா வஞ்சகமில்லாம வெளையுது குருக்கோம்” (தர்மன், சோ., 2016:134) எனும் உரையாடலில் ஒரு பழமொழியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். வேளாண்மையில் ஈடுபடும் உழவர்கள் அறுவடைக் காலங்களில் களத்து மேட்டுக்கு வரும் ஊர்த் தொழிலாளிகள், யாசகர்கள், சிறுவர்கள் ஆகியோருக்கு விளைந்த தானியங்களை வழங்குவது ஒரு சமூக நடைமுறை. இந்த நடைமுறையையே மேற்குறித்த உரையாடலில் இடம்பெறும் பழமொழி சுட்டுகின்றது. இவ் உரையாடலில் உழவர்களின் குறிப்பாகப் பள்ளர்களின் வாழ்வியல் விழுமியம் பழமொழி வழியாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

“புருஷன் பொண்டாட்டிகளுக்கிடையில் ஏதோ ஒரு பிணக்கு இருக்கிறது என்பதை கூடிய சீக்கிரத்திலேயே உணர்ந்து கொண்டாள் மயிலின் தாய். பாம்பின்கால் பாம்பறியும்தானே” (தர்மன், சோ., 2016:206) எனும் பகுதியில், பயன்படுத்தியுள்ள

பழமொழி நுணுக்கமாகச் செய்தியைக் கூறிவிடுகின்றது. கணவன் மனைவிக்கு இடையே வருத்தமும் சண்டையும் ஏற்படுவது இயல்பு. இதனால் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளாமலிருப்பதும் உண்டு. இது குடும்ப நடைமுறை. இதனை யாரும் சொல்லாமல் தானே அறிந்து கொள்கிறாள் மயிலின் தாய். இதனைத்தான் மேற்குறித்த பழமொழி வாயிலாகச் சோ. தர்மன் புலப்படுத்தி விடுகின்றார்.

சும்மா இருந்த சங்க ஊதிக் கெடுத்தான் ஆண்டி எனும் பழமொழி, சும்மா இருந்த ஒன்றை முடுக்கிவிட அதனால் விளையும் கேட்டை விளக்கும் பழமொழி. இப்பழமொழியை,

“பயிர்ல வாய் வச்சதுங்கிறதுக்காக வெள்ளாட்டுக் குட்டிய மூளை செதற சுட்டான் பயனாரெட்டி. சும்மா இருந்த சங்க ஊதிக் கெடுத்தான் ஆண்டிங்கிற கதையா உருளக்குடியில போயி படப்புல தீ வச்சான் பெத்துரெட்டி” (தர்மன், சோ., 2016:237) என்னும் பகுதி காட்டுகின்றது. சில பழமொழிகள் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாக அமையும். அத்தகைய பழமொழிகளில் ஒன்றே மேற்குறித்த பழமொழி.

“.... மடம் கட்டியதில் யாருக்கு நன்மையோ தீமையோ தெரியாது. குறிப்பாக மூன்று பேருக்கு ரொம்ப செளகரியம் என்பது ஊருக்கே தெரியும். மாடு இல்லாதவன் மகாராஜன், பொண்டாட்டி இல்லாதவன் புண்ணியவாளன் என்பது கிராமத்துச் சொல்வடை” (தர்மன், சோ., 2016 : 266, 267) என, கூனன், சப்பான், மூக்கன் எனும் மூவரும் ஊர் மடத்திலிருப்பதைக் குறிப்பிட, “மாடு இல்லாதவன் மகாராஜன், பொண்டாட்டி இல்லாதவன் புண்ணியவான்” எனும் பழமொழியை ஆண்டுள்ளார் சோ. தர்மன்.

மாடு வளர்ப்போர் மாட்டைப் பட்டினி போட்டுவிட்டு எங்கும் போகமாட்டார்கள். அப்படிப் போவது பாவம் எனக் கருதுவர். இவ்வாறே, மனைவி வீட்டிலிருக்க அவளைத் தனியே விடுத்துப் போவதும், அவளுக்குத் தேவையானவற்றைச் செய்யாதிருப்பதும் சமூக வாழ்வில் கண்டிப்புக்குரியவை. இந்தப் பின்னணியில்தான் மேற்குறித்த பழமொழியைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். சூல் நாவலில் மேற்குறித்த கூனன், சப்பான், மூக்கன் மூவரும் மனைவி இல்லாத காரணத்தால் மடத்திலேயே இருக்கின்றனர். அவர்களுக்குப் பெண்டாட்டி பற்றிய

கவலை இல்லை. இதனை விளக்கவே மேற்குறித்த பழமொழியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் சோ. தர்மன்.

தேவையில்லாதவற்றைப் பேசியோ, தேவையில்லாதவற்றைச் செய்தோ துன்பத்தை எதிர்கொள்வோரின் நிலையைச் சுட்டிக்காட்ட, “வாயக் குடுத்திட்டு சூத்தப் புண்ணாக்குன கதை” எனும் பழமொழியைப் பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்துவது கிராம மக்களின் இயல்பு. சூல் நாவலில், எலியன், பிச்சை ஆசாரியின் பேச்சைக் கேட்டுப் புதையல் எடுக்க முயன்று படும் துயரை விளக்க முற்படும் சோ. தர்மன்,

“என்னடா சமாச்சாரம், வந்ததுலருந்து நானும் பாக்கன், எங்கேயோ பார்த்துக்கிட்டு யார்ட்டயோ பேசற மாதிரி பேசற, சொல்றா என்னடா விஷயம்?”

வாயக் குடுத்திட்டு சூத்தப் புண்ணாக்குன கதைனு ஒரு சொல்வட சொல்வாக, அது கெணக்கா ஒம்ம வாயால இப்ப நான் சீரழியிறன்” (தர்மன், சோ., 2016;291) என, எலியன், பிச்சை ஆசாரியின் உரையாடலில் மேற்குறித்த பழமொழியைப் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தி விளக்கியுள்ளார்.

அரசாங்க உத்தரவின்படி ஒற்றையடிப்பாதையை, வண்டிப்பாதையாக அகலப்படுத்தும் சூழல் சூல் நாவலில் இடம் பெறுகின்றது. பாதை அகலப்படுத்த பனை மரங்களை வெட்ட வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது. அப்போது, மரங்களை வெட்டக்கூடாது என்பதைக் கூற வரும் குருவன்,

“எதுக்குய்யா பனைகள் வெட்டணும்? மேலோரமா அகலப்படுத்தாம கீழோரமா பாதைய அகலப்படுத்துனா பனைகள் வெட்ட வேணாமில்ல. பல வருஷமா வளர்ந்து நிக்கிற பனைக ஒரு பனைய வளக்கணும்னா லேசா? பண வச்சவன் பாத்திட்டுச் சாவான், தென்ன வச்சவன் தின்னுட்டுச் சாவாணு சொல்வட. அதுமாதிரி இந்தப் பனைக எல்லாம் போன தலமொறையில் வச்ச வளத்ததுக” (தர்மன், சோ.,) என்கிறான்.

பனையை விதைத்தவுடன் வளர்ந்து பயன் தராது. நட்ட பனை விதை வளர்ந்து பயன்தர நீண்ட நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டும். ஆனால், தென்னை நட்ட சில காலத்திலேயே பயன்தரக்கூடியது. இந்த அனுபவ அறிவையே மேற்குறித்த பழமொழி புலப்படுத்துகின்றது. அதேநேரத்தில் எளிதில் கிடைக்காத ஒன்றை, காலம் கடந்து பயன் தரும் ஒன்றை அழிப்பது முறையன்று என்பதையும்

இப்பழமொழி குறிப்பாக விளக்கி நிற்கின்றது. இங்குப் பொருத்தமான சூழலில் பொருத்தமான பழமொழியைச் சோ. தர்மன் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

சூல் நாவலில் கதைக்களமான உருளைக்குடியில் வேளாண்மைக்கு ஆதாரமான கண்மாய் சரி செய்யப்படாமல் கிடக்கிறது. ஊர்த் தலைவரான சின்னா, மூக்கா இருவரும் இதைக் கண்டுகொள்ளாமல் பொறுப்பின்றி உள்ளனர். இச்சூழலை விவரிக்கும்போது,

“இப்படியே கண்மாய் போட்டுட்டா நம்ம ஊர்ல எல்லாக் கெணறுமே வத்திப் போகும். வெட்டி ஆழப்படுத்துனாத்தான் சம்சாரித்தனம் பாக்க முடியும்.

சின்னாப்பய ஊருலயே தங்க மாட்டேங்கான். மூக்காப்பய சுச்சி நாயக்கருக்கு ஏண்ட வேல எடுத்த வேல செஞ்சிட்டு அலையிறான். வேற ஆர்ட்டப் போயி சொல்ல, நம்ம தலவிதி அம்புட்டுத் தாம்புட்டு இருக்க வேண்டியதுதான்.

குட்டி நாய வச்ச வேட்டையாட முடியாதுங்கிறது சொலவட. அதுமாதிரி ரெண்டு பயகளும் வெடலப்பயக, அவங்களுக்கு என்ன தெரியும்?...” (தர்மன், சோ., 2016 : 487, 488) என்கிறார் சோ. தர்மன்.

அனுபவமும் அக்கறையும் இல்லாதவர்களால் எதையும் வெற்றிகரமாகச் செய்ய முடியாது என்பதையே “குட்டி நாய வச்ச வேட்டையாட முடியாது” எனும் மேற்குறித்த பழமொழி வாயிலாக விளக்கியுள்ளார் சோ. தர்மன்.

முடிவுரை

இதுவரை எடுத்துக்காட்டப்பட்ட சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கின்றபோது, சோ. தர்மன் பொருத்தமான இடங்களில் பொருத்தமான பழமொழிகளைப் பயன்படுத்திக் கருத்துப் புலப்படுத்தும் செய்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

பத்தி பத்தியாக – பக்கம் பக்கமாக எழுதி விளக்க வேண்டிய செய்திகளை ஓரடி, ஈரடியில் அமைந்த பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தித் தான் கூற வந்த செய்தியைச் சிறப்பாகப் புலப்படுத்தியுள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

வேளாண்மை, குடும்ப வாழ்வு, மரம், செடிகள் குறித்த அனுபவங்களிலிருந்து தோன்றி வழங்கி வந்த பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளதன் வழி நாவலின் கதைக் களத்திற்கும் – கதைப்போக்கிற்கும் உயிர்ப்புத் தன்மையைக் கூட்டியுள்ளார் சோ. தர்மன்.

சூல் நாவலின் உரையாடலிலும் கதைப்போக்கின் குறிப்பிட்ட சூழல்களிலும் பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தியிருப்பது பழமொழிகள் சொல்ல வரும் செய்தியைச் சுருக்கமாக, நுணுக்கமாக, பளிச்சென்று, அறிவுரை கூற, இடித்துரைக்க, சுட்டிக்காட்டப் பெரிதும் பயன்படக்கூடியவை என்பதைச் சோ. தர்மன் தெளிவாக அறிந்துள்ளார் என்பதற்குச் சான்றாகின்றது.

சோ. தர்மன் பயன்படுத்தியுள்ள பழமொழிகளில் சில, தமிழகம் முழுதும் வழங்குவதை என்பதையும் சில, கரிசல் மண்ணுக்கே உரியவை என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. ஒட்டுமொத்தத்தில் சோ. தர்மனின் எடுத்துரைப்பு நெறியில் பழமொழிகள் முக்கியமான இடம் பெறுவதையும், எங்கெல்லாம் கருத்தை வலியுறுத்திக் கூறவேண்டுமோ அங்கெல்லாம் பழமொழிகள் பயன்படுத்தப் பெற்றிருப்பதையும், இப்பழமொழிகள் கதைப்போக்கோடு ஒன்றிச் செய்யும் இயல்புடையவையாக இடம் பெற்றிருப்பதையும் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. இராமநாதன், ஆறு., 2018, எழுத்திலக்கியங்களும் வாய்மொழி இலக்கியங்களும், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 53, புதுத்தெரு, சிதம்பரம்.
2. சக்திவேல், சு., 2017, நாட்டுப்புற இயல், மணிவாசகர் பதிப்பகம், 31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை.
3. சக்திவேல், பே., 2022, 'தமிழில் பழமொழிகள்', பேசும் புதிய சக்தி மாத இதழ், திருவாரூர்.
4. தர்மன், சோ., 2016, மூன்றாவது மீளச்சு 2019, சூல், வெளியீடு : அடையாளம், 1205/1, கருப்பூர் சாலை, புத்தாந்தம், திருச்சி மாவட்டம்.
5. லார்து, தே., 2000, நாட்டார் வழக்காற்றியல் : சில அடிப்படைகள், நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம், தூய சவேரியார் கல்லூரி (தன்னாட்சி), பாளையங்கோட்டை.
6. 2006, தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம் இளம்பூரணனாரூரை, சாரதா பதிப்பகம், 6/6, தோப்பு வெங்கடாசலம் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.